

Side, tør jeg ikke sige noget om; det er jo imidlertid noget, vi kan se nærmere paa i Udvalget.

Bestemmelserne i § 12 tager Sigte paa at hindre en Bank i at indlade sig for stærkt med en enkelt Kunde. „Efter enstemmig Beslutning i hvert enkelt Tilfælde af den samlede Bestyrelse og Direktion“ kan man gaa op til 50 pCt. af Bankens Aktiekapital. Jeg vil antage, at denne Bestemmelse i de allerfleste Tilfælde vil være tilstrækkelig, men helt sikker paa det kan man dog ikke være. Den Betænkelse, jeg først og fremmest har ved at sætte denne Grænse, er den, at store Foretagender i vore Provinser og navnlig i vore Havnebyer da ikke skulde kunne finansieres af de lokale Banker, hvorved Bestemmelsen i det praktiske Liv vil blive en Beskyttelse for Hovedstadsbankernes Filialer, saaledes at de største og ofte de stærkeste og sundeste Foretagender, navnlig i vore Havnebyer, bliver nødt til at gøre Forretninger med Hovedstadsbankernes Filialer, hvorved Kapital fra forskellige Egne af Landet drages ind til Hovedstaden, en Bevægelse, som der har været meget af i vort Finansvæsen, men som jeg ikke anser for heldig.

I § 18 omtales det nye Nævn og Bankinspektørens Forpligtelser. Fra visse Sider er der rejst Krav om, at man skulde have et videregaaende Tilsyn end det, der kan udøves af Bankinspektøren og hans Embedsmænd. Man har ment, at der kunde være Tale om at dele Tilsynet efter Hovedstaden og Landsdelene, saa der blev flere om det. Jeg tror ikke, at det vil være en tilraadelig Vej at slaa ind paa. Det vilde fordyre Tilsynet, der er dyrt nok i Forvejen. Jeg tror heller ikke, at man vil opnaa noget virkningsfuldt ved at have en hel Række Bankinspektører. Og saa skulde man vel have en Overbankinspektør til at passe paa de mange Bankinspektører! Bankinspektørens Opgave skal ikke være den at lede Bankerne eller blande sig i deres daglige Forretninger, han skal kun være til Nytte og Raad og komme uanmeldt og slaa ned og være Samfundets Øje overfor denne vigtige Virksomhed, helst naturligvis et vaagent Øje.

§ 20 indeholder i Slutningen en Bestemmelse om, at hvis Bankernes Bidrag ikke kommer i rette Tid, forhøjes det til det

dobbelte. Jeg synes, at det er en Bestemmelse, som man neppe kan give nogen Begrundelse for. Det kan vanskeligt tænkes, at en Bank, der er i Drift, ikke skulde kunne betale det Beløb, der skal ydes til Tilsynet; det kan ogsaa vanskeligt tænkes, at en Bank ikke vil betale til Forfaldstid. Skulde en Bank ikke passe tilstrækkeligt paa, og dens Bidrag kommer for sent, eller den glemmer at yde det, kunde den jo faa en Reprimande; og kommer Bidraget ikke til Tiden, kunde man jo rykke den. Men en Bestemmelse om, at Bidraget skal fordobles, hvis det kommer een eller to Dage for sent, synes mig at være af en noget vilkaarlig Karakter, en Bestemmelse, som ganske sikkert ikke vil bidrage til, at det gaar regelmæssigere, end det ellers vilde gaa.

I § 22 findes Bestemmelser om Nationalbankens Forhold til Bankloven. Der staar der, at for Nationalbanken gælder først og fremmest dens Oktroj, og saa siges det, at hvor særlige Forhold gør det paakrævet, kan Ministeren „fastsætte Lempelser i Henseende til Anvendelsen af de i nærværende Lov indeholdte Forskrifter“. Det finder jeg ogsaa er en uheldig Bestemmelse. Enten skal Loven gælde for Nationalbanken, synes jeg, eller ogsaa skal den ikke gælde for den. Det forekommer mig uheldigt, at naar der foreligger et Forhold — ja, hvis det vedrører Oktrojen, er det paa Forhaand undtaget, men hvis det ellers efter Nationalbankens og Ministerens Skøn er af den Art, at det er ønskeligt at fravige Loven, saa kan man altsaa fravige den. Naar det er Tilfældet, var det efter min Mening bedre at sige rent ud, at Nationalbanken ikke falder ind under denne Lov. Den har sit eget Tilsyn, og den har sin egen Lov, og hvad opnaas der i Virkeligheden ved at sige, at den falder ind under denne Lov, hvis det passer den, havde jeg nær sagt, ellers ikke? Jeg tror, det vilde være klarere, om man helt undtog den fra at falde ind under denne Lov — den falder jo i øvrigt ind under Loven om Aktieselskaber.

De forskellige Spørgsmaal, der her har været nævnt, og andre vil der jo være Lejlighed til at drøfte i Udvalg, og jeg deler de tidligere Ordføreres Ønske om, at Lovforslaget maa faa en hurtig Behandling og snart kunne blive til Lov.